

Udat.

AFSENDER

Ludvig Find

MODTAGER

Jens Ferdinand Willumsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Omtalte personer:

Kirsten Find

Edith Willumsen

Arkivplacering:

J.F. Willumsens Museum

Arkivkasse: A/I/4 - FG

DOKUMENTINDHOLD

Ludvig Find sender et brev til Willumsen, hvori han tænker tilbage på deres kontroverser og venskab. Han nævner sin store beundring for Willumsen - særligt i dennes modgangsperioder.

TRANSSKRIFTION

Kære Willumsen. Dette kommer bagefter, ligesom det tynde Øl og i Forhold til den Virak, som man hælder over Dem i "Politikken", - selv vor gamle Ven, Petersen hælder sit Sn-Horn over Dem, salver Dem – saa er dette tyndt Øl og skal være det, for det er sundest Dagen derpaa.

Jeg tænker tilbage til den Tid, jeg først traf Dem og fremefter, og føler i Grunden en Glæde og Lettelse ved at se, vi tidt har været i Skænderi og været uenige, og jeg vist tidt har irriteret Dem.

Det viser, at der intet Falskneri var i mit Venskab og min Beundring – Hvor dette Ord paa næsten uhygelig Vis anvendes paa Dem.

Jeg holdt meget af Dem, gamle Willumsen. Men jeg tror næsten

aldrig saa meget, som naar De følte Dem mat i Sokkerne, langt nede i Modløshed. Saa rentudsagt elskede jeg Dem. Maaske laa det noget i, at De saa kom mere paa Siden af En, saa den Lille bedre kunde naa op til Dem.

De prises for Deres Mod, og jeg har tidt og mange Gange frydet mig, naar De midt i Lummerheden kom med et salt Pust fra Atlanterhavet.

Overfor Dem privat vil jeg altsaa gjerne henlede Opmærksomheden paa Deres Modløshedsperioder. De var altid saa dejlig "Menneske". Og midt i al Deres Kraftløshed var Tanken om alt det, De vilde udrette, men fandt saa svært baade af den ene og den anden

Grund, blev netop Kræften til. Hurra! for den Willumsen. Gid der nu i dette havde indsneget sig blot en lille Draabe af det Fluidum, som man ikke skal prale af, men som man med Aarene saa pokkers gjerne vilde eje noet rigtigt af: Varme for de gamle Venner. Beundring for Dem har jeg altid haft. Men den alene er en kølig Ting. Hils Deres storslaaede Kone, hvor kan vi dog godt lide hende, og hvor hun dog passer til Dem, det bedste, jeg vist kan sige hende.

Deres gamle Ven

Find.

Hilsen naturligvis fra Kirsten.

Kære Willemsen. Dette kommer
Gazette, ligesom det tynde Pl.
og: Forhold til den Virke, som
man holder over Dem i "Politikken",
— selv vor gamle Ven, Petersen
holder sit In-Korn over Dem,
selv om Dem — saa er dette tynde
Pl. og skal være det, for det er
sindst Dagen derpaa.

Jeg tænker højest til den Tid, is
først traf Dem og fremefter, og
hvor: grunder en Glets og Lettelse
er at se, vi lidt kan være i
Skæbne og været uenig, og is
vist lidt har irriteret Dem.

Det viser, at der intet Falskeneri
var i mit Vord og min Be-
undring. — Hvor dette Ord paa
næsten ideelt Vis sømmer sig
Dem - .

Byholdt meget af Dem, gamle
Willemsen. Men is tror næsten

aldrig saa meget, som naaar
Or ffte Dem med i Lotteriet,
laugt med i Møtlesed. Saa
kendte sig allerede i Dem.
Maadte saa det noget, at Or
saa som mere paa Tiden af Du,
saa den lille bedre kunde saa
op til Dem.

Or priser for Ors Med, a is bar
tidt og maaske Jang, fryd det mig,
naar Or midt i Tiden med
kom med et saet Tust fra
Hleanter, baret.

Orsiv Dem privat til is altsaa
gjerne kendt, og maadte om det
paa Ors Møtlesed perioder.
Or var altid saa digt, herover:

Or midt i al Ors Kraftles
med Tanden om alt det, Or vilde
indrette, men fandt saa svært
baad af den ene og den andre

Gründ, ab uetops Kraftles
til. Kurra! for den Willansen.

— Giv det nu i dette haende
indsigel sig blot en lille Orade
af det Tustum, som man ikke
skal prøve af, men som man med
barene saa Pottere, og erue vilde
is nok sigt af: Varne
for de gamle Vener. Bevidning
for Dem bar is altid haft. Men
den alene er en klog Ting.

Hils Ors storslaad Bone, hvor
kain is dog godt til Leude, og
hvor kun Or passer til Dem,
det beste, is vist kan sig
Leude.

Ors gamle Ven
Fint.

Nilsen naturdyr fra Kirsten.